

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ย่อมต้องมีภาษาเป็นสื่อถ่ายทอดความคิด ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ ภาษาเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการสื่อความหมายของมนุษย์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ภาษาที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายจนเกือบจะกล่าวได้ว่าเป็นภาษากลางสำหรับติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกก็คือ ภาษาอังกฤษ (กมล ภานิจิตร, 2524) ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตของคนไทยมากขึ้นทุกวัน ทั้งในด้านการเมือง การค้า สังคม และการศึกษา การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็นของสังคมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาวะปัจจุบันศิลปวิทยาการ ความเจริญก้าวหน้าทางด้านต่าง ๆ ตลอดจนสิ่งบันเทิงทั้งหลายต่างถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ มีการติดต่อกับต่างประเทศมากขึ้นกว่าเดิม ภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นในการติดต่อสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง

จากความสำคัญและประโยชน์ของภาษาอังกฤษดังกล่าวมาแล้ว กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในประเทศไทย ดังหลักสูตรประถมศึกษา มุทธศักราช 2503 ได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับที่ต้องเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แต่ผลที่ได้รับจากการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ ดังที่ ส.โร นงษ์ทองเจริญ (2520) ได้กล่าวถึงผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตร 2503 ว่า แม้ว่าการสอนได้เริ่มมานาน โดยกระทรวงศึกษาธิการได้วางหลักสูตรบังคับให้นักเรียนทุกคนเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว ซึ่งหมายถึงนักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษมาแล้วอย่างน้อย 6 ปี แต่นักเรียนส่วนมากยังฟังภาษาอังกฤษเกือบจะไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอังกฤษได้น้อย หรือพูดไม่ได้เลย ความสามารถในการอ่านหรือเข้าใจเนื้อความที่ตนอ่านโดยอัตโนมัติยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ รู้คำศัพท์น้อย และไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง

นับว่าเป็นการสิ้นเปลืองเวลาไปโดยได้ผลไม่คุ้มค่า จากปัญหาที่เกิดขึ้นนี้สะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรเดิม และแสดงให้เห็นถึงการลงทุนที่ไม่คุ้มค่า ดังนั้นในปีพุทธศักราช 2518 กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ยกเลิกการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา และให้เริ่มสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแทน แต่การยกเลิกการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาทำกันไม่ได้ไม่นาน ก็มีการเรียกร้องให้มีการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาตามเดิม ในที่สุดกระทรวงศึกษาธิการจึงได้มีคำสั่งที่ วก. 520/2523 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2523 ให้เพิ่มเนื้อหาและเวลาเรียนกลุ่มประสบการณ์พิเศษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 อีกสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง ซึ่งกลุ่มประสบการณ์พิเศษนี้เป็นวิชาเลือกประกอบด้วยวิชาภาษาอังกฤษและวิชาการงานที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต

หลังจากที่วิชาภาษาอังกฤษได้กลับเข้ามาเป็นวิชาเลือกในหลักสูตรปัจจุบัน กระทรวงศึกษาธิการ ก็ได้กำหนดให้หลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ดังนี้คือ

1. เพื่อให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา
3. เพื่อเป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในและนอกระบบ
4. เพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล

จากจุดมุ่งหมายดังกล่าว ทำให้เกิดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ทักษะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา
-----------------------	---------

การฟังและการพูด

1. ฟังและออกเสียงสระ พยัญชนะ และคำได้	1. ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงสระ พยัญชนะ ตัวอักษร และคำภายในวงศัพท์ 800 คำ
2. สามารถฟัง และเข้าใจความหมายของคำ และประโยค	2. ข้อความและโครงสร้างอย่างง่าย ๆ เช่น ประโยคคำสั่ง บอกเล่า คำถาม คำตอบสั้น ๆ

จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา
3. สามารถใช้คำพูดและเลือกใช้ถ้อยคำให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายตามที่ต้องการ	และสถานการณ์ที่สร้างขึ้น
การอ่าน	
1. ประสมอักษร และอ่านออกเสียงได้	1. การอ่านออกเสียงที่มีสัมพันธ์กับตัวหนังสือ คำ และข้อความให้ถูกต้องตามจังหวะและวรรคตอน
2. สามารถอ่านและเข้าใจความหมายของเนื้อหาที่กำหนดให้	2. การอ่านเรื่องที่ใช้ศัพท์ และรูปประโยคภายในวงที่กำหนด เนื้อเรื่องเหมาะสมกับวัย
3. สามารถใช้พจนานุกรมได้	3. การอ่านในใจ เพื่อจับใจความ 4. การใช้พจนานุกรม
การเขียน	
1. คัด และลอกแบบตัวอักษรเป็นคำและข้อความตามที่กำหนดให้ได้	1. การคัดและลอกแบบตัวอักษรทั้งตัวพิมพ์ และตัวเขียนตามแบบที่กำหนด
2. เขียนคำและประโยคตามคำบอกได้	2. เขียนตามคำบอก ตอบคำถาม เขียนประโยคสั้น ๆ รวมทั้งการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
3. เขียนประโยคโดยใช้คำและโครงสร้างที่เรียนมาได้	

(กระทรวงศึกษาธิการ, 2525)

ต่อมาในปี พ.ศ. 2533 กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศให้ใช้หลักสูตรประถมศึกษา
พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) จุดประสงค์ของหลักสูตรและคำอธิบายรายวิชาบางส่วน
ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ดังนี้

จุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

1. ให้ความเข้าใจในหลักการใช้ภาษาอันเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ใ้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนที่จะช่วยให้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามความเหมาะสมแก่วัย
3. ใ้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล รวมทั้งมีนิสัยรักการอ่าน และการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
4. ใ้เห็นแนวทางในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์

คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

การฟัง

คำอธิบาย

ฝึกฟังและปฏิบัติตามความหมายของคำ วลี ประโยค จำแนกและจัดหมวดหมู่ความสัมพันธ์ของเสียงและคำที่ฟัง

ฝึกฟังประโยค บทสนทนาสั้น ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพลง แล้วอภิปรายซักถามเกี่ยวกับความเข้าใจ ความรู้สึกและข้อคิดที่ได้จากสิ่งที่ฟัง

ฝึกฟังข้อความสั้น ๆ และอภิปรายซักถามใจความสำคัญ ๆ ของเรื่องเพื่อให้มีความสามารถในการฟัง เข้าใจสิ่งที่ฟัง ปฏิบัติงานได้ สามารถวิเคราะห์เกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง มีความสนุกสนานในการเรียนภาษาอังกฤษ และมีนิสัยที่ดีในการฟัง

การพูด

คำอธิบาย

ฝึกพูดออกเสียงคำ วลี ประโยค ให้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษตามแบบให้สัมพันธ์กับความหมายและเรื่องที่ฟัง

ฝึกสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม เล่าเรื่อง อธิบายแสดงความคิดเห็น ความต้องการ แสดงบทบาทสมมติ เล่นเลียนแบบ เล่นเกม และฝึกร้องเพลง

เพื่อให้มีความสามารถในการพูดได้ชัดเจนถูกต้อง สื่อความได้ มีความสนุกสนานและมีนิสัยที่ดีในการพูด

การอ่าน

คำอธิบาย

ฝึกอ่านออกเสียงคำ วลี ประโยค ตามหลักเกณฑ์การอ่าน

ฝึกอ่านออกเสียง และอ่านในใจเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ และการดำเนินชีวิต นิทาน นิยาย เรื่องสั้น ๆ ข่าว โฆษณา คำแนะนำ คำชี้แจง แผนที่ แผนภูมิ และกราฟที่ประกอบเรื่องราว ที่นำมาอ่าน แล้วอภิปรายซักถามเกี่ยวกับรายละเอียด ความคิดเห็น และใจความสำคัญของเรื่อง ที่อ่าน

ฝึกใช้พจนานุกรมในการเพิ่มพูนความรู้

เพื่อให้มีความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การอ่าน และสามารถนำไปอ่านคำใหม่ ๆ ได้ มีทักษะ ในการอ่านออกเสียงและอ่านในใจ มีความสามารถในการวิเคราะห์ สรุปใจความสำคัญ การใช้ พจนานุกรมและการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยการอ่าน

การเขียน

คำอธิบาย

ฝึกคัดลายมือ เขียนสะกดคำ ประสมอักษร คำ วลี ประโยค และข้อความตามที่กำหนด ให้

ฝึกเขียนคำ วลี ประโยค และข้อความให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา เครื่องหมาย ต่าง ๆ การเลือกใช้คำให้ถูกต้องตามความหมายประโยคและรูปประโยค การใช้คำตามหน้าที่ใน ประโยค การเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความที่สื่อความหมายได้ชัดเจน

อภิปรายซักถามเกี่ยวกับโครงเรื่อง ลำดับเหตุการณ์ใจความสำคัญของเรื่องที่เขียน แล้วฝึกเขียนภายใต้คำแนะนำและตามความคิดของตนเองอย่างเสรี

ฝึกเขียนตามคำบอก เขียนประโยคแสดงความรู้สึก ความต้องการ บทสนทนาง่าย ๆ หรือข้อความสั้น ๆ จากการอ่านและการฟัง บันทึกเหตุการณ์ประจำวัน แบบกรอกรายการต่าง ๆ แผนผัง บัตรเชิญ บัตรอวยพร

เพื่อให้มีทักษะในการเขียน เขียนได้ถูกต้อง รวดเร็ว เป็นระเบียบสวยงาม และสื่อ ความหมายได้ สามารถคิดลำดับเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน เขียนแสดงความคิดอย่างเสรี และนำการเขียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

จากจุดมุ่งหมาย และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ดังกล่าวนี้ จึงทำให้การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเป็นแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยมีผู้เรียนและกิจกรรมเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน โดยยึดถือหลักการ ดังนี้

1. เน้นการฝึกเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างแท้จริงทั้งในการฟัง พูด อ่าน และเขียน สร้างเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาให้กับผู้เรียน
2. ในการเรียนการสอนนั้น ผู้เรียนมีบทบาทที่สำคัญที่สุด ผู้เรียนสามารถทำงานเป็นกลุ่มเพื่อศึกษาและใช้ภาษาได้อย่างเต็มที่ ครูมีหน้าที่ในการจัดกลุ่มและป้อนงานให้ทำ
3. การเรียนการสอนดำเนินไปโดยใช้กิจกรรมเป็นสื่อ ผู้เรียนจะฝึกการใช้ภาษาเพื่อสอบถามเรื่องราวที่ต้องการทราบ และแสดงความคิดเห็นในสถานการณ์ต่าง ๆ ครูมีบทบาทในฐานะผู้จัดกิจกรรมและให้คำแนะนำ
4. ความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียน แสดงได้ด้วยการให้ผู้เรียนเข้าใจ ความหมายและสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2525)

หลักการดังกล่าวนี้ชี้ให้เห็นได้ว่า การเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาตามหลักสูตรปัจจุบันนี้ จะเน้นให้ผู้เรียนต้องฝึกทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้านคือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อม ๆ กัน

ทักษะในการเรียนภาษาทั้ง 4 ด้านมีความสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง โดยเริ่มจากทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เลียนแบบการออกเสียงคำทั่ว ๆ ไป เรียนรู้การเปลี่ยนแปลง และคุณภาพของเสียงอันจะนำไปสู่การมีทักษะในการพูด ส่วนทักษะการพูดก็เป็นปัจจัยเพื่อพัฒนาความพร้อมในการอ่าน และความก้าวหน้าในการอ่าน ซึ่งถ้ากระบวนการพูดกับผู้เรียนก็จะอ่านได้ดีด้วย และในขณะเดียวกันทักษะการอ่านก็ส่งผลอย่างมากต่อทักษะการเขียน เพราะทักษะการอ่านช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำ สำนวน และโครงสร้างประโยคต่าง ๆ (พินน์ น้อยแสงศรี, 2519) ดังนั้นเมื่อพิจารณาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน อันได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนแล้ว ทักษะการเขียนจะเป็นทักษะสุดท้ายที่ผู้เรียนจะได้รับการฝึก ดังที่ ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1974) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการเขียนนับเป็นทักษะที่ 4 และเป็นทักษะสุดท้ายที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปตามขั้นตอน ด้วยเหตุนี้

ผู้ที่จะมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีนั้น จะต้องมีพื้นฐานด้านทักษะการฟัง การพูด และการอ่านมาก่อน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องอาศัยความรู้ในเรื่องลักษณะ และองค์ประกอบของภาษา อันได้แก่ โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และต้องสามารถเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความที่สื่อความหมายได้ ดังนั้นผู้เรียนจึงมีปัญหาในการเขียนอย่างมาก จากผลการวิจัยของนักวิจัยหลายท่านพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีความสามารถด้านการเขียนเท่าที่ควร ระดับความสามารถในการเขียนยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจและยังมีข้อบกพร่องในการเขียนอยู่มาก ดังผลการวิจัยของ กุสุมา มหะสุนทร (2518) อุไร แจลัม (2522) ณัฐวิไล วัฒน (2522) วิไล ชิวเจริญกุล (2523) ปรีชา อีระวงศ์ และคณะ (2525) อูชา กาญจนสถิตย์ และคณะ (2525) ศุภพร สุขชื่น (2529) และโสภณ มงคลศิริเกียรติ (2529) ที่วิจัยเกี่ยวกับ ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษาไทยยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ คือ ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และยังมีข้อบกพร่องในเรื่อง โครงสร้างไวยากรณ์ ลีลาการเขียน กลไกในการเขียน และคำศัพท์ เช่นเดียวกับที่ต่างประเทศก็ได้มีการทำวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ดังเช่นงานวิจัยของ ชาร์มา (Sharma, 1981) ซีเกล (Seigel, 1982) และ คิม (Kim, 1983) ที่ได้สำรวจข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษา พบว่า มีข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาอังกฤษในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้ โครงสร้างประโยค กฎไวยากรณ์ต่าง ๆ การเชื่อมประโยค การเขียนวลี การเลือกใช้คำเพื่อสื่อความหมาย การเรียบเรียงประโยค การเขียนเรื่องไม่เป็นไปตามเนื้อหาที่กำหนดให้ เป็นต้น

เมื่อผู้เรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ดีและยังมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่มาก จึงมีผู้สนใจทำการศึกษาและรวบรวมรายละเอียดของข้อบกพร่องด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนทักษะการเขียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังเช่น

ไวแอท (Wyatt, 1973) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษและได้รวบรวมข้อบกพร่องในการเขียน โดยแบ่งเป็น 14 ประเภท คือ

1. การสะกดคำ (Spelling) หมายถึง การสะกดสระหรือพยัญชนะผิด การเพิ่มหรือละตัวอักษร และข้อบกพร่องด้านการสะกดคำอื่น ๆ
2. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) หมายถึง การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดหรือละไว้ไม่ใช้ การเว้นวรรคผิด การใช้อักษรตัวใหญ่ผิด และข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ
3. การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ (Sentence structure) หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การเชื่อมประโยคและการใช้คำเชื่อม การเขียนเป็นวลีแทนประโยค การขาดประโยคที่จำเป็นออกไป และข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ
4. การใช้คำกริยา (Verb groups) หมายถึง การใช้กาลต่าง ๆ ผิด การเลือกใช้คำกริยามิต การผันกริยามิต และข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยาอื่น ๆ
5. การใช้คำนาม (Noun groups) หมายถึง การใช้คำนำหน้าคำนาม คำนามนับได้และคำนามนับไม่ได้ และข้อบกพร่องด้านการใช้คำนามอื่น ๆ
6. การใช้คำสรรพนาม (Pronouns)
7. การใช้คำคุณศัพท์ (Adjectives)
8. การใช้คำบุพบท (Preposition)
9. การใช้คำที่เน้นความหมายของคำอื่น (Intensifiers)
10. ความสับสนในการเลือกใช้คำหรือสำนวน (Confusion or misuse of words and idioms)
11. การใช้คำย่อหรือคำที่ไม่ใช้ในภาษาเขียน (Contractions, abbreviations and informalities)
12. การใช้คำซ้ำหรืออ้อมค้อม (Repetition and circumlocution)
13. การใช้คำที่ไม่จำเป็นหรือไม่เกี่ยวกับความ (Clumsy or virtually meaningless expressions)
14. การขาดความระมัดระวัง (Carelessness)

ดิกเคชั่น (Dickason, 1967) ได้จัดประเภทข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

- การสะกดคำ (Spelling)
- การเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragment)
- การเปลี่ยนแปลงในประโยคหรืออนุเจตอย่างไม่สมเหตุสมผล (Shift)
- ความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา (Agreement of subject and verb)
- การใช้รูปคำกริยา (Verb forms)
- การใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างไม่สัมพันธ์กัน (Structures)
- การใช้คำนำหน้านาม (Articles) ผิด หรือ ไม่ได้ใช้คำนำหน้านามในที่ ๆ ควรใช้
- การใช้คำสรรพนาม (Pronouns)
- การเลือกใช้คำ (Word choice)
- การใช้สำนวนภาษาอังกฤษ (Idioms)

จากการรวบรวมข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ อาจสรุปได้ว่า ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษนั้นได้แก่ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ การใช้คำนาม คำกริยา คำสรรพนาม คำคุณศัพท์ คำบุพบท การเลือกใช้คำเพื่อสื่อความหมาย การใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาเขียน การใช้คำซ้ำ การใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องกับความต้องการเรียงประโยค และการเขียนเรื่องตามเนื้อหาที่กำหนดให้ ซึ่งข้อบกพร่องเหล่านี้จะมีสาเหตุเนื่องมาจากผู้เรียนไม่ได้รับการเน้นด้านการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีพอ อันจะส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นไป

ในปัจจุบันเราเน้นความสำคัญของการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งนักเรียนควรจะสามารถใช้ทักษะการเขียน เพื่อติดต่อสื่อสารได้เหมาะสมกับวัยและความสามารถ แต่จากผลการวิจัยที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น พบว่า นักเรียนและนักศึกษาไทยตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษามีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ และยังมีข้อบกพร่องอยู่มาก จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะหันมาให้ความสนใจในการปูพื้นฐานด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษา วิธีการหนึ่งที่สำคัญมากในการช่วยปูพื้นฐานด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนคือ การให้ได้มาซึ่งข้อมูลสำหรับเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนด้านทักษะการเขียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการเขียนภาษาอังกฤษของ

นักเรียนในระดับประถมศึกษา เพราะการที่ได้ทราบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน จะทำให้สามารถหาวิธีแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ ต่อไปได้และการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษได้นั้น จะช่วยให้นักเรียนสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น (สุโร พงษ์ทองเจริญ, 2520)

ผู้วิจัยจะทำการศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 8 เพราะจากงานวิจัยของ นิยม สุขพันธ์ (2525) อ้างถึงใน สุขพันธ์ พงษ์รัตน์, 2526) ซึ่งสำรวจความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ ในเขตการศึกษา 8 ทำให้ทราบว่า ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีปัญหาต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมากที่สุด เพราะมีครูหลายคนยังสับสนต่อแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยเข้าใจว่าวิธีการสอนนี้เน้นด้านทักษะการฟัง การพูด และการอ่านเท่านั้น นอกจากนี้ยังมีครูสอนภาษาอังกฤษหลายคนที่ไม่ได้จบวิชาเอกภาษาอังกฤษโดยตรงจึงไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาของตนเอง ครูจึงไม่ให้นักเรียนมีโอกาสฝึกทักษะการเขียนเท่าที่ควรเพราะไม่รู้ว่าจะแก้ไขงานเขียนของนักเรียนได้อย่างไรถ้าพบว่างานเขียนนั้นมีที่ผิด ด้วยเหตุนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาในเขตการศึกษา 8 ส่วนมากจึงมีปัญหาด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษคือ นักเรียนจะเขียนประโยคภาษาอังกฤษไม่ได้เลย เป็นเหตุให้นักเรียนที่ได้เรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาเกิดปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษเมื่อนักเรียนต้องฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รสริน วรธนงษ์ (2530) และ ศิริพร นวนันต์ (2531) ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายทั่วประเทศ พบว่า ระดับความสามารถด้านการเขียนโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไกซึ่งเป็นขั้นคัดลอกข้อความที่กำหนดให้ ส่วนความสามารถในระดับอื่น ๆ ที่ต้องอาศัยความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษานั้น นักเรียนยังไม่มีความสามารถถึงเกณฑ์ในระดับเหล่านั้น

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะทราบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 8 ที่เรียนเนื้อหาและกิจกรรมในหนังสือ English Is Fun Book 1-4 ซึ่งมีแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจบตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) แล้วจะมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างไร ซึ่งยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการ

เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาก่อน งานวิจัยนี้จะเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 โดยเฉพาะในเขตการศึกษา 8 ได้ตระหนักถึงข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยส่วนรวม อันจะนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉพาะด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น ซึ่งจะ เป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ การเลือกใช้คำหรือสำนวน การเรียบเรียงคำในประโยค ความเข้าใจในการสื่อความหมาย และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ และการเว้นวรรคคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตการศึกษา 8

ขอบเขตการวิจัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 3 ซึ่งเป็นภาคเรียนสุดท้าย ปีการศึกษา 2534 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 8 ที่เรียนเนื้อหาและกิจกรรมในหนังสือ English Is Fun Book 1-4 จบตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) เท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ที่นำมาใช้ในแบบวิเคราะห์นี้ นักเรียนได้เรียนมาแล้วตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533)

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อบกพร่อง หมายถึง การแจกแจงลักษณะของข้อผิดพลาดจากการทำแบบทดสอบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะไม่รวมถึงแบบทดสอบที่นักเรียนเว้นไว้ไม่ทำ

ข้อบกพร่องในการเขียน หมายถึง ข้อผิดพลาดจากการทำแบบวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ (Sentence Structure) ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นหัวข้อย่อย ๆ ได้ดังต่อไปนี้

1.1 ข้อบกพร่องด้านการไม่เขียนเป็นประโยคที่สมบูรณ์ (Fragment) ซึ่งจะพิจารณาจาก

- การขาดส่วนประธานของประโยค
- การขาดส่วนกริยาของประโยค
- การขาดส่วนกรรม หรือส่วนขยายของประโยค

1.2 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยา (Verb Groups) ซึ่งจะพิจารณาจาก

- การใช้คำกริยาในกาลต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง
- การใช้คำกริยาช่วยผิด
- การใช้คำกริยานแท้ผิด
- การใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน

1.3 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำนาม (Noun Groups) ซึ่งจะพิจารณาจาก

- การใช้คำ article ผิด
- การใช้พจน์ผิด

1.4 ข้อบกพร่องในการใช้คำสรรพนาม (Pronouns) ซึ่งจะพิจารณาจาก

- การไม่ใช้คำสรรพนามให้สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้ระบุไว้
- การใช้คำสรรพนามไม่สอดคล้องกันระหว่างประโยคคำถามกับประโยคคำตอบ
- การนำคำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive Adjectives) มาแทนคำสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค

1.5 ข้อบกพร่องในการใช้คำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs) ซึ่งจะพิจารณาจาก

- การไม่ใช้คำกริยาวิเศษณ์ในที่ ๆ ควรใช้
- การนำคำสันธานหรือเครื่องหมายวรรคตอนมาใช้แทนกริยาวิเศษณ์เพื่อขอลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง

1.6 ข้อบกพร่องในการใช้คำคุณศัพท์ (Adjectives) ซึ่งจะพิจารณาจาก

- การไม่ใช้คำคุณศัพท์ในที่ ๆ ควรใช้
- การใช้คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของผิด

1.7 ข้อบกพร่องในการใช้คำบุพบท (Prepositions) ซึ่งจะพิจารณาจาก

- การไม่ใช้คำบุพบทในที่ ๆ ต้องใช้
- การใช้คำบุพบทในที่ ๆ ไม่ต้องใช้
- การเลือกใช้คำบุพบทที่ทำให้สื่อความหมายผิด

1.8 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำเชื่อมประโยค (Conjunctions) ซึ่งจะพิจารณาจาก

- การไม่ใช้ and เชื่อมคำหรือประโยคที่คล้ายตามกัน
- การใช้เครื่องหมาย , (commas) แทน and ในการเชื่อมประโยค

2. ข้อบกพร่องด้านการเลือกใช้คำหรือสำนวน (Expressions) ซึ่งจะพิจารณาจาก

- การใช้คำที่สื่อความหมายเป็นสำนวนไทย
- การใช้สำนวนไม่สอดคล้องกับที่นักเรียนต้องการสื่อความหมาย
- การเขียนข้อความไม่ครบตามข้อมูลที่ได้กำหนดให้ ทำให้สื่อความหมายไม่สมบูรณ์
- การใช้คำพ้องเสียงที่มีเสียงเหมือนกัน แต่ความหมายต่างกัน

3. ข้อบกพร่องด้านการเรียบเรียงคำในประโยค (Word Order) ซึ่งจะพิจารณาจาก

- การเรียงลำดับคำตามสำนวนไทย
- การวางตำแหน่งคำกริยาในประโยคบอกเล่าและประโยคคำถามสลับกัน

4. ข้อบกพร่องด้านความเข้าใจในการสื่อความหมาย (Understanding to communicate the language) ซึ่งจะพิจารณาจาก

- การเขียนผิดมากจนไม่สามารถสื่อความหมายได้
- การเขียนคำตอบที่มีความหมายไม่สอดคล้องกับที่ประโยคคำถามกำหนดให้

- ไม่สามารถเขียนรายงานตามข้อมูลที่กำหนดให้
5. ข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน, อักษรตัวใหญ่ และการเว้นวรรคคำ (Punctuations, Capital letters and Word spaces) ซึ่งจะพิจารณาจาก
- การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด
 - การใช้อักษรตัวใหญ่ในการขึ้นต้นประโยคและขึ้นต้นคำที่เป็นชื่อเฉพาะผิด
 - การเว้นวรรคคำผิด

ภาษาอังกฤษ หมายถึง เนื้อหาวิชาจากหนังสือ English Is Fun Book 1 - 4 ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 8 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2534 ที่เรียนหนังสือ English Is Fun Book 1-4 จบตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) จำนวน 400 คน

เขตการศึกษา 8 หมายถึง จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย พะเยา ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน และแม่ฮ่องสอน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ช่วยให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ เขตการศึกษา 8 ทราบถึงข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้เห็นถึงปัญหาในการใช้ภาษาของผู้เรียน แล้วนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนทักษะการเขียน การผลิตแบบฝึกทักษะการเขียนและสื่อการสอน ตลอดจนการวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในด้านทักษะการเขียน

2. เป็นแนวทางสำหรับครู ผู้บริหาร และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาในเขตการศึกษา 8 ในการจัดอบรมครูผู้สอนเกี่ยวกับการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะด้านทักษะการเขียน

3. เป็นแนวทางสำหรับผู้ผลิตหนังสือเรียนในการผลิตและจัดทำหนังสือเรียน แบบฝึกหัด ตลอดจนสื่อการสอนที่เหมาะสมกับการสอนเขียนภาษาอังกฤษสำหรับชั้นประถมศึกษา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย